

## Đám Giỗ Cha

Hôm nay đám giỗ Cha. Chị Hai lọ mọ từ dưới quê lên thật sớm, tay xách nách mang nào là chuối, nào là rau, và con gà. Vừa bước tới cổng thì thấy vợ thằng Út đi ra, Chị Hai cất tiếng:

- Tui mới lên... Mợ út khỏe không?

Không trả lời, vợ thằng Út đi thẳng ra cổng, chị Hai tiu nghỉu đi vào trong nhà, thấy Mẹ đang ngồi xếp giấy tiền vàng mã, chị Hai sa vào lòng:

- Thừa Má, con mới lên

Má xoa đầu chị Hai:

- Ừm... Hai mới lên đó hả con? Mùa màng lúc này sao rồi, cả tháng nay không thấy bầy lên chơi, ta nhớ quá chừng chừng. Thôi con đi rửa mặt rồi xuống phụ mọi người tay chân.

Thằng Út nẩy giờ đứng đó, không thèm nhìn lấy chị hai một cái, liền lên tiếng:

- Không còn bộ đồ nào tươm tất nữa hay sao mà ăn mặc lôi thôi lết thết thế! Cứ ở yên dưới đó, rảnh tui chờ Má xuống thăm, chứ lên đây làm chi.

Chị Hai lủi thủi đi thẳng xuống bếp, còn Má thì buông tiếng thở dài.

Đang loay hoay dọn bàn thờ, nghe tiếng còi xe bin bin, thằng Út nhìn ra thấy hai chiếc xe ô tô mới cứng đậu trước sân, liền hồi hả mừng rỡ:

- Ô anh Ba chị Tư qua kìa má ơi!

Thằng Út chạy ra sân niềm nở, phụ anh Ba chị Tư bưng quà vào nhà. Buổi trưa khách khứa đến rất đông.

Thằng Út là một giám đốc công ty nước ngoài nên nó mời toàn quan chức, người nào người nấy đều béo ụ, ăn mặc rất sang trọng.

Buổi tiệc bắt đầu, chủ khách cung ly rôm rả. Má nhìn quanh không thấy chị Hai đâu, vội vã lên tiếng:

- Con Hai đâu rồi, làm cái gì mà lụi cụi mãi dưới bếp rửa hè, lên đây ngồi ăn với Má.

Chị Hai rón rén đi lên, thằng Út liền đứng phất dậy đi đến chặn chị Hai lại:

- Chị ngồi ăn với sắp nhỏ dưới bếp đi! Chứ lên trên này ngồi, quan khách họ nhìn vào thì tui cất cái mặt đi đâu.

Chị Hai khựng lại, lau vội giọt nước mắt sém trào ra ngoài, lằm lũi đi xuống bếp, Má nghe thằng Út nói vậy, cũng buông đũa đi vào phòng.

Tiệc tàn, thằng Ba, con Tư vào phòng chào Má đi về, thấy đôi mắt Má đỏ hoe, hai đứa xúm vào hỏi rối rít:

- Má sao vậy? Sao Má khóc? Má nhớ ba hả hay bệnh gì nói cho tụi con nghe đi.

Má nhẹ nhàng nói:

- Tụi bay khoan hãy về, nán lại đây một tí. Con Tư ra gọi thằng Út và con Hai vào đây Má có chuyện muốn nói..

Bốn đứa con ngồi bên, má chậm rãi nói:

- Bay có biết không, từ khi Ba của bay mất là lúc con Hai bỏ học nửa chừng đi ở đợ cho người ta để kiếm tiền phụ ta lo cho bay ăn học. Bao nhiêu tủ nhục, cực khổ con Hai đều gánh hết. Có một lần, chủ nhà mất chỉ vàng nghi ngờ con Hai lấy, rồi họ xúm vào đánh con Hai tả tơi, nó chạy về nhà mặt tím bầm, tóc tai rối bời, quần áo tả tơi, nó khóc tức tưởi, ta ôm nó vào lòng mà dứt từng khúc ruột. Từ đó nó nguyện với lòng là không để cho bay khổ cực như nó, nên nó cày thuê gánh mướn, ai thuê gì làm nấy, quên cả tuổi thanh xuân để cho bay được như ngày hôm nay. Thằng Ba bây giờ là một giám đốc bệnh viện, con Tư là một doanh nhân thành đạt, thằng Út là giám đốc của một tập đoàn nước nước ngoài. Còn con Hai, nó hy sinh cả đời, không chồng, không con, vì lo cho các em mình, bây giờ nó nhận được cái gì đây?

Nó nhận được sự hắt hủi của mấy đứa em mình, nó nhận được sự khinh bỉ của chính em mình. Thằng Ba, con Tư, thằng Út, bay phải biết thương yêu con Hai, ta thì tuổi già gần đất xa trời, mà thấy cảnh như thế này, ta có nhắm mắt xuôi tay cũng không yên lòng. Má buồn lắm các con ơi, nhìn thấy chị hai của bay như ri, ta không chịu được, cứ mỗi lần nhìn thấy nó là ta không cầm được nước mắt. Nếu lúc xưa nó không lo cho chúng bay thì bây giờ nó cũng có chồng có con như người ta. Ta còn nhớ hoài, lúc xưa có thằng đó yêu nó quá chừng chừng, cái hôm mà thằng đó đến xin hỏi cưới, con Hai nó mới nói như ri: "*Tui theo anh về nhà anh, rồi ai lo cho em tui*". Từ đó thằng bỏ nó bỏ đi biệt xứ, nửa đêm thức giấc thì lúc nào ta cũng thấy con Hai cầm tấm hình thằng đó mà thở vắn thở dài, nó thềm nuốt cái đầu buồn vào lòng, âm thầm chịu đựng một mình mà lo cho bay đó.

Thằng Ba, con Tư thằng Út nghe mẹ nói vậy, đứa nào cũng mắt đỏ hoe, tụi nó đã hiểu ra là mình có lỗi với chị Hai nhiều quá, đã làm cho chị Hai buồn. Không ai bảo ai, ba tụi nó ào vào ôm chầm lấy chị Hai mà khóc lầy khóc đề.

Nhớ bài hát của Trần Tiến còn văng vẳng đâu đây:

*Nhà tôi trên bến sông có chiếc cầu nhỏ cong cong  
Hàng cau dưới nắng trong lá trầu không  
Chị tôi trông dễ thương bán rau chợ cầu Đông í a  
Chị tôi chưa lấy chồng.  
Thời con gái lưng ong có bao người thầm mong theo  
Mẹ giục con gái yêu lấy chồng đi  
Chị thương hai đứa em thương mẹ già con đau í a  
Chị tôi chưa lấy chồng.*